

som ønskes oprettet. Det er jo et Hensyn, som ikke kan tages, eller det er i hvert Tilfælde kun et underordnet Hensyn. Men lad mig dog sige, at jeg er stillet paa samme Maade som det ærede Medlem fra Mors, at jeg ikke kjenner Bedkommende personligt, men at jeg dog tør give ham det Vidnesbyrd, at han er en af vore første yngre Videnskabsmænd, og jeg vil ogsaa gjøre opmærksom paa, at man muligvis kunde rejstere, at han, hvis dette ikke kommer i Stand, gik tabt for Landet, idet han hører til den Slags Folk, som muligvis kunne faae Uddelse fra Udlandet. Som sagt, det er ikke for mig det afgjørende Synspunkt, men jeg vil dog nævne det. Men Hovedsagen er, at Zoologien efter min Formening er en fundamental Videnskab, ikke blot for vor Verdensanskuelse overhovedet, men ganske særlig for en Landbrugs- og Veterinærskole her i Danmark. Man kan ikke, forekommer det mig, tale om Zoologien som et Bifag, det er tværtimod en af de grundlæggende Videnskaber, og for at drage den Sag frem, vil jeg gjøre opmærksom paa, at selv om man betragter vor Landbohøjskole væsentlig som en Højskole for Agerdyrkning, maa man dog ikke paa nogen Maade glemme, at hele vor Agerdyrkning er kommen ind under en Omdannelse, hvor Røegavlen gjør sig langt stærkere gjældende end tidligere, og det kan nok være, at det tilsidst ender med, at Røegavlen bliver den langt overveiende Side for os. Men ogsaa jet fra andre Sider maa jeg betragte Zoologien som en Videnskab af overordentlig stor Betydning for vor Landbohøjskole, idet det mere og mere bliver klart, at Dyrelivet og Plantelivet staa i den nøieste Forbindelse, gribe saaledes ind i hinanden, at det mere og mere bliver vansteligst at stille dem ad. Det er jo bekendt, hvilken Mangfoldighed af Sygdomme der er ikke blot hos Mennesker og Dyr, men ogsaa hos Planter, som jo egentlig netop stamme fra Dyr. Det er jo bekendt nok, at der findes mangfoldige Kulturplanter, Skovplanter, egentlige Agerbrugsplanter, der ere omlirede af Fjender fra Dyreverdenen, men denne Hær har atter en Hær af Fjender i Dyreverdenen, som altsaa bliver Menneskenes Forbundsfejder, og som vi skulle arbejde paa at fremme, medens vi arbejde paa at udrydde de Andre. Men der er endnu en Side af Sagen, som jeg skal tillade mig at drage frem, og det er idet sidste Punkt, jeg vil berøre. Det er klart af de nyere Undersøgelser, og derimellem er der Undersøgelser, som Danmark har givet et væsentligt Bidrag til, at selve den Muldjord, som er Betingelsen for Planterverdenens Eksistens, for Skovbrug, Havebrug o. s. v., at

denne Muldjord for en meget væsentlig Del skyldes det Dyreliv, som foregaar der i Jordens øverste Overflade, og som fører til, at hele dette øverste Lag bliver omdannet, gjenrenrodet og gennemgravet, pløiet og drænet og tildeels ogsaa kemisk omdannet dertiggenem, at disse Smaadyr lade de enkelte Muldele passere gennem deres Forbøielsekanal. Men vi kunne være overbeviste om, at foruden disse Momenter, som jeg her har draget frem, og maaste kunde forøge med enkelte andre, vil Videnskabens Udvikling føre til, at der kommer mange andre frem. Zoologien er en Videnskab, der ogsaa for enhver rationel Plantedyrkning rykker frem i første Linie, og derfor vil jeg i høi Grad anbefale, at man vil høre Docenten i Zoologi ved vor Landbrugsstole til Lærer af første Rang og ikke tilføie ham og særlig hans Videnskab den Tilfidsættelse, som ligger deri, at man betegner Zoologien blot som et Bifag. Endelig vilde jeg gjerne sige, at jeg ganske vist har en Fornemmelse af, at der i dette Thing hævdes en Fremstilling om, at man ikke maa fjerne sig ret meget fra, hvad Udvalgene i deres Visdom have bestemt. Jeg er ogsaa en Tilhænger af den Sætning i det store Hele, men jeg mener dog paa den anden Side, at vi have Lov til paa de mindre Omraader, at bevæge os noget bort fra de af de ærede Udvalg foreslaaede Veie, navnlig naar det kommer an paa som her ikke at gaa imod en Retning, som har gjort sig gjældende, men blot at udvikle denne Retning noget mere. Udvalget har ønsket, at Skolen skal fremmes, skal faae mange dygtige Lærerkrefter, og jeg mener nu, at det høie Thing er fuldt berettiget til at sige: Sa vel, vi ere tilfredse med Jeres Arbejde, men vi ønske at være endnu lidt mere rundhaandede, end I have været. Og endelig til Svende og Sidst, lad os lægge Mærke til, at Udvalgene ere jo dog i Virkeligheden ikke vore Herrer. Det er Mænd, hvem vi foreløbig overdrage vor Myndighed og vort Ansvar, men til Svende og Sidst er det det høie Things Sag, den suveræne Forsamling, der har den sidste Afgjørelse. Lad os ikke gaa hen og i den Grad blive Tilbedere af Udvalgene, saa at vi, selv ikke paa smaa Punkter, tør vige fra, hvad de have bestemt.

Thomsen: Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, gav et fylldigt Indlæg med Hensyn til Spørgsmaalet om Zoologiens Betydning som Undervisningsfag, som et af de fundamentale Fag for Undervisningen ved Højskolen. Da jeg for mit Bedkommende allerede ved 2den Behandling havde den Ære her i Thinget at udtale